PETER
MAY

OD AUTORA BESTSELLEROVÉ
TRILOGIE Z OSTROVA LEWIS

PEKINGSKÝ ROZPAROVAČ

ČÍNSKÉ THRILLERY VI

HOST

PETER MAY

PEKINGSKÝ ROZPAROVAČ

PETER
MAY

ČÍNSKÉ THRILLERY VI

PEKINGSKÝ ROZPAROVAČ

BRNO 2019

Chinese Whispers © Peter May, 2004
Translation © Filip Drlík, 2019
Czech edition © Host — vydavatelství, s. r. o., 2019 (elektronické vydání)
ISBN 978-80-275-0121-2 (Formát PDF)
ISBN 978-80-275-0122-9 (Formát ePub)
ISBN 978-80-275-0123-6 (Formát MobiPocket)

Tomovi a Lesley

„Kdo má oči, aby viděl, a uši, aby slyšel,
přesvědčuje se, že smrtelníci nedovedou zakrýt
žádné tajemství. Čí rty mlčí, ten prozrazuje tajemství
špičkami prstů; ze všech pórů mu proniká prozrazení.“

SIGMUND FREUD, 1905

(*Zlomek analýzy případu hysterie*, přel. Ludvík Hošek)

NEDĚLE

PROLOG

Sedí ve vstupní hale a sleduje procházející západní ženy, které za sebou zanechávají stopu exotických vůní. Maskují svůj věk vlasy obarvenými na blond a nalíčeným obličejem, krášlí se exkluzivní módou a elegantně se nesou na nebezpečně vysokých podpatcích. Pokožku mají bledou jako slonovina, oči zelené, modré nebo hnědé. Zarážející. Bizarní. Mají všechno, oč usiluje ona: peníze, muže, svobodu, kterou bezstarostně považují za samozřejmou. Ale ona své ambice nikdy neuskuteční. Neboť se nedožije zítřka.

Zachytí svůj odraz. Tolik světla, skla, nablýskané oceli a lesklého mramoru. Vidí se všude, kam se podívá. A je v šoku z vlastní obyčejnosti. Její všednost je až příliš očividná, dokonce i pod závojem líčidel; zručné tahy rudou rtěnkou; oči, které se snažila nalíčit tak, aby se zdály být méně šikmé; vlny, které se pokusila vytvořit na rovných černých vlasech. Připadá si staromódní, ošklivá.

Potom si uvědomí, že muž opírající se o přepážku na recepci ji svléká očima a dychtivě se snaží zachytit její pohled a dát jí najevo, co se mu honí hlavou. Ten muž se za svůj chtíč zjevně nestydí a to je jí náhle nepříjemné. Sukni má dost krátkou na to, aby dokonale vynikly její dlouhé štíhlé nohy. Už je ale nechce

mít překřížené, a tak se posadí rovně a přitiskne kolena pevně k sobě. Je si moc dobře vědoma toho, co ten chlap chce, a moc dobře taky ví, že ona to není.

Nějaký hlas vysloví její jméno. Blízko. Vlídně a jemně. Otočí se k němu, polekaná jeho blízkostí. Stojí nad ní a usmívá se. Je starší, než si představovala, ale má husté tmavé vlasy a je docela atraktivní. A taky ji uklidňuje vědomí, že je to Číňan. Rychle se postaví a v co nejzářivějším úsměvu ukáže plné rty a bílé zuby. Nezaručí jí vstup do lepšího života, ale ani jí nebude dávat žádné falešné sliby a bude znát cenu peněz, které jí vloží do dlaně, až bude po všem. Tak jednoduché. Rozverná melodie jejího vyzvánění ohlásila jeho odpověď na její kratičký inzerát v pekingských novinách. Domluvili se na ceně a místě setkání. Když ji vede k otočným dveřím, ona se ohlédne přes rameno k recepci a postřehne v očích muže ze Západu zklamání. Nenaplněné fantazie. A těší se z pocitu moci, který pramení z odmítnutí.

Chlad podzimního večera ji před hotelem překvapí. Nechala se ukolébat falešným dojmem tepla z nezvykle fungujícího ústředního topení hotelu pro cizince. Správa města začala lidem topit právě teď, o týden později než obvykle, aby se ušetřily peníze. Přitáhne si koženou bundu těsněji k tělu a zavěsí se do něho. Doufá, že v jeho autě bude tepleji.

Pokud nějaké auto vůbec má, nikde poblíž nestojí. Jdou dlouho na východ po Ťien-kuo-men-waj, pozdní noční doprava na široké třídě už je řídká, jen občas kolem nich po tmavém cyklistickém pruhu projede někdo na kole. Celou dobu s ní mluví. Jako kdyby ji znal už celé roky. Mluví o nějaké nové restauraci ve čtvrti Čchung-wen, o klobouku, který si koupil ve Wang-fu-ťingu. Je jí s ním příjemně, ale už si přeje, aby brzy došli k jeho autu. Digitální displej na protějším rohu ulice Tung-ta-čchiao, nad pekingskou franšízou BMW Yan Bao Auto, ukazuje, že je čtvrt na jednu. Hodiny se potom přepnou na údaj o teplotě, minus dva stupně.

V Sammie's Café, které je údajně místem, kam Východ chodí jíst Západ, zhasnou světla. Poslední milovníci hamburgerů jsou už dávno pryč, pravděpodobně odjeli posledním metrem v půl dvanácté. Brány do stanice pekingského metra jsou už zavřené na zámek a hala, kde se prodávají lístky, už dřímá ve tmě. Chodník je opuštěný, výlohy supermarketu jsou zakryté roletami a stánek s novinami je zamčený. Na zlatých znacích na červených tabulích se odráží světlo ze vzdálených pouličních lamp. Tržiště Siou-šuej. Hedvábná ulice. Černá trhlina zející do úzké uličky, kde stánkaři zavřeli a odešli domů už před několika hodinami.

K jejímu překvapení zabočí do té malé uličky na tržiště a hned nato je pohltí tma. Zaváhá, ale jeho stisk na její paži zesílí. Už není překvapená, ale vyplašená. Chce vědět, kam jdou. Kde má auto? Řekne jí, že žádné auto nemá a domů ji vzít nemůže. Tady je nikdo nebude rušit. Řekne mu, že nechce. Že je moc velká zima. Slíbí jí, že ji zahřeje. A k tomu možná dalších sto jüanů…

To ji mírně obměkčí a neochotně mu dovolí, aby ji zavedl hlouběji do uličky. Na místo, kde ve dne smlouvají tisíce lidí, stánkaři pokřikují, plivou a zahazují vyluhované listy zeleného čaje na dlažební kostky. Byla tady už mnohokrát, ale nikdy to místo neviděla takto. Studené, opuštěné, pozamykané. Světlo z činžáků na východní straně nad stánky zdánlivě uvrhá uličku do ještě větší tmy. Prázdné třípodlažní bytové domy na západní straně trpělivě vyčkávají na budoucí kupce. Ohlédne se. Osvětlená hlavní třída jí připadá vzdálená. Pouliční lampy lemující silnici před vízovým pracovištěm amerického velvyslanectví na druhé straně se zdají být matné, pohlcené nocí.

Její oči už si začínají zvykat. Už vidí cedule označující hedvábné koberce, sladkovodní perly, předměty zdobené emailem, vyřezávání pečetidel. Raději by byla někde jinde, možná by radši plnila představy muže na recepci. V nějakém teplém hotelovém pokoji.

Už jsou skoro na konci uličky, když ji přitlačí do výklenku a ona na zádech ucítí chladnou kovovou mříž. Cítí na krku jeho dech, letmý dotek jeho rtů na pokožce. Ztuhne a připraví se na nevyhnutelné. Vždycky je to stejně těžké. Ale on poodstoupí a řekne jí, ať se uklidní. Z vnitřní kapsy kabátu vytáhne krabičku ruských doutníčků a ve tmě se krátce mihne plamen zapalovače. Ona z kabelky vyloví cigarety a on jí jednu zapálí. Pořád se třese zimou, ale už není tak vyděšená. On se opře o zeď a začne mluvit o demolici na severu města a nových bytových domech, které se tam teď stavějí. Vyfoukne kouř do vzduchu a dívá se, jak ho vítr unáší kolem cedule zakazující kouření. Zeptá se jí, kde bydlí a jestli má denní zaměstnání. A ona mu poví o stánku se starožitnostmi v Pchan-ťia-jüanu a o své matce, a přitom vůbec netuší, jak moc jí ten muž pohrdá. Myslí si, že jeho úsměv znamená zájem. Myslí si, že má hodné oči.

Dokouří cigaretu a on zahodí doutníček do tmy. Po zemi se rozletí žhavé kousky nedopalku. Přiblíží se k ní, rukou jí vjede do tepla pod bundou a vyhledá malá ňadra, která se jevila větší, protože je přizvedává push-up podprsenka, kterou čínským ženám seslalo samo nebe. Cítí na tváři jeho horký dech. Cítí nahořklý pach doutníku. Chvíli setrvá dlaní na jejím hrudníku, potom vyjede vzhůru k jejímu krku, jemně ho sevře prsty a přitom svými rty vyhledá ty její. Ona polkne svou nechuť. Ale uvědomí si, že nemůže dýchat. Ani mluvit. Chvíli přemýšlí, co se jí stalo, než si uvědomí, že jeho prsty jsou ocelové a drtí jí průdušnici. Pokusí se vyprostit, ale on je mnohem silnější. Jeho obličej je pořád kousek od ní. Dívá se, jak bojuje o život, který tak rychle vyprchává. Jeho oči jsou doširoka otevřené a naplněné čímsi, co nikdy předtím neviděla. Nemůže uvěřit, že zemře takto. Tady. A teď. Oči se jí lesknou a už jen slábne. Příliš rychle. Příliš snadno. Tak hrozně snadno. Potom se na ni snese tma jako teplý oblak. A pak je po všem. Je na místě, o kterém nikdy nesnila.

Její útlé, neživé tělo mu v náručí nečekaně ztěžklo. Opatrně ji položí na dlažební kostky. Rychle se rozhlédne po obou stranách uličky. Slyší, jak se hlídač zahřívá podupáváním hned za druhým koncem tržnice, odkud se do tiché tmy táhne kraj budov velvyslanectví. Vzrušuje ho, když ví, že někdo je v tu chvíli tak blízko, a přitom vůbec nic netuší. Určitým způsobem to ještě umocňuje jeho nadřazenost. Klekne si, prohlédne si mrtvou dívku na zemi a jemně ji pohladí po tváři špičkami prstů. Ještě je teplá. Pořád má okysličenou krev. S nepatrným úsměvem vytáhne zpod kabátu nůž.

PONDĚLÍ

PRVNÍ KAPITOLA

I

Polekaně se probudila s prudce bušícím srdcem. Její vědomí zachytilo vzdálený pláč, který jí pronikl do snů. Do snů, které ji zřídkakdy odpoutaly od povrchu a udržovaly ji v mělčinách, kde jsou zvuky a světlo na dosah jednoho nádechu. Prudce se posadila, zhluboka se nadechla a její oči začínaly oddělovat tvary od stínů v rozptýleném světle z ulice, které se přes větve stromů přelévalo do pokoje. Závěsy už vůbec nezatahuje. Díky tomu se dokázala rychle zorientovat, aniž se nechala oslepit záplavou světla.

Přišlo to znovu, nepatrné a tlumené a ve výsledku nepochopitelně zničující. Už předtím ji překvapilo, jakou citlivostí ji příroda obdařila, naladila ji na sebenepatrnější zvuk, dokonce i ve spánku, spustila okamžitou instinktivní reakci a probrala ji tak během několika vteřin do plného vědomí. Ozvalo se třetí zaplakání, pak čtvrté, pak dlouhé zakňourání a řada vzlyknutí. Její úlek se zmírnil. Unaveně přijala nevyhnutelné a vstala z postele. Podívala se na displej hodin na nočním stolku a zjistila, že je krátce po páté hodině. Tušila, že dnes už si lehnout nepůjde.

Rychle vyklouzla z postele a zvedla z opěradla židle župan. Natáhla si ho, zachvěla se a přitáhla si ho těsněji k tělu. Topení

zapnou nejdříve za hodinu a ona si pořád nemohla zvyknout na to, že ho sama nemůže nijak ovládat. Otevřela dveře a ještě se ohlédla zpátky do ložnice. Spatřila tiše a pravidelně oddechující obrys Li Jena schouleného v posteli pod přikrývkou. Zajímalo by ji, proč příroda stejnou citlivostí neobdařila i otce.

Li Jon Campbell ležel na zádech. Nějakým způsobem se mu podařilo odkopat deku a probudila ho zima. A když už byl vzhůru, hned mohl zjistit, že má hlad. Margaret sklopila boční stranu postýlky, zvedla syna do náruče i s dekou a zabalila ho. Za měsíc oslaví jeho první narozeniny. Už je to kus chlapa. Ošklivý jako jeho otec, což Margaret Limu také řekla. Husté černé vlasy a krásné mandlové oči jejich syna nijak neodlišovaly od kteréhokoli jiného čínského dítěte. Až měla Margaret občas pocit, že její syn v sobě nemá snad nic, co by zdědil přímo po ní. Kdyby ovšem nebylo poněkud zarážejících modrých duhovek, které pohlédly do jejích očí, kdykoli se k ní otočil. Bylo zvláštní, že to nejzřetelnější, co mu předala, jsou její oči. Ještě během studií se dočetla, že gen modrých očí je nejslabší a že za pár set let z lidského plemene zcela vymizí. Navzdory tomu všemu se však Li Jon snažil obnovit rovnováhu.

Pohladila ho a něco mu šeptala cestou do kuchyně, kde mu vždy připravuje sunar; na kojení byla po císařském řezu příliš slabá. Jeho pláč ustal. Pro vlastní uklidnění ji chytil za nos a držel se ho, jako by na něm visel jeho vlastní život. Vysmekla se mu a odnesla ho do obývacího pokoje. Posadila se do měkkého křesla, kde ho mohla chovat a přitlačit mu k ústům gumový dudlík. Hladově ho žvýkal a sál a pro Margaret ta chvíle znamenala malý ostrůvek klidu v rozbouřeném moři jejího neklidného světa.

Ne že by se však v poslední době vědomě zamýšlela nad svou současnou situací. S tím přestala už dávno. Nebylo to svévolné rozhodnutí. Spíše otázka priorit. Celý její život se teď točil ko-

lem dítěte a všechno ostatní šlo stranou. Nemohla si dovolit trvat na svém pouze částečně legálním statusu, kdy žila ve státním bytě, který otci jejího dítěte poskytla Pekingská městská policie. Přežívala od jednoho prodloužení víza k druhému a ani se neodvážila pomyslet na to, co by dělala, kdyby její žádost odmítli. Neměla žádný vlastní příjem, jen peníze za příležitostné přednášky na univerzitě státní bezpečnosti. Skalpel nedržela v ruce téměř rok. Ve skutečnosti už se vůbec nepoznávala. Na ulici by kolem sebe dokázala projít bez povšimnutí. Byla už méně než stín svého původního já. Stala se duchem.

Když Li Jona položila zpátky do postýlky, už spal. Ujistila se, že je dobře zabalený. Sama cítila, jak za tu chvíli prochladla, a proto spěchala zpátky do postele. Odhodila župan na židli a vklouzla pod přikrývku, která už mezitím vychladla. Rozechvělá se posunula blíž k teplu vyzařujícímu z Li Jenových zad, hýždí a stehen. Jeho kůže ji pálila na pokožce. Zabručel. Cítila, jak instinktivně zatnul svaly a snažil se ucuknout před zdrojem chladu. Přitiskla se pevně k němu.

„Co děláš?“ zamumlal rozespale.

„Aha, takže ty nejsi mrtvý,“ zašeptala a její hlas ve tmě zněl nepřiměřeně hlasitě. „Ani hluchý. Ani úplně vypnutý.“

„Cože?“ Pootočil se k ní, krátce na ni pohlédl ospalýma a oteklýma očima a pořád se zoufale přidržoval posledních doušků hlubokého temného spánku.

Sjela studenou rukou po jeho stehně a ke svému překvapení zjistila, že má erekci. „O čem se ti sakra zdálo?“ obořila se na něj.

Uvědomil si její studenou ruku a vlastní žár a ucítil v břiše teplou vlnu vzrušení. „Zdálo se mi, že jsem se s tebou miloval,“ odpověděl.

„No jasně.“

Otočil se na druhý bok, čelem k ní. „Už jsme to nějakou dobu nedělali.“

„To je pravda," přiznala. Stiskla ho a usmála se. „Ale vidím, že u tebe všechno funguje pořád velmi dobře."

„Možná bychom to měli vyzkoušet. Jen pro jistotu."

„To bychom možná měli. Mohlo by nás to zahřát o trochu víc než ústřední topení."

„Alespoň o trošičku…" Přiblížil se ústy k chladné pokožce na jejím krku a ucítil, jak se zachvěla, když na ni dýchl. Přesunul ústa k její bradavce, ztuhlé zimou a vzrušením, a Margaret ucítila, že je ještě pevnější. Laskal ji jazykem a potom ji kousl, až zasténala. Přejel jí rukou po břiše a hledal měkké plavé chloupky mezi jejíma nohama. Nahmatal dlouhou podélnou jizvu, pořád vystouplou a nehezkou. Nebyl to žádný kosmetický řez, který by bylo možné schovat v bikinách. Věděl, že Margaret se s tou jizvou stále ještě nesmířila. Posunul se vzhůru a našel její teplá ústa. Opět se překulil a položil se mezi její roztažené nohy. Napůl vkleče se od ní pak nechal navést. Cítil, jak se celá zachvěla, jako kdyby si zhluboka oddechla, a v tu chvíli začal jeho telefon hrát Beethovenovu *Ódu na radost*.

„Ve jménu nebes," zasyčel do tmy a okamžitě ucítil, jak pod ním ochabla. Už dlouho ho nežádala, aby nebral telefony. Smířila se s tím, jak byly kostky vrženy. Pro ně oba. Na kratičký okamžik sám ucítil pokušení nechat hovor spadnout do hlasové schránky. Margaret se od něj však už odvracela, kouzlo okamžiku bylo pryč. Jejich společná chvíle právě skončila. Zvedl telefon z nočního stolku.

„*Wéj?*"

Margaret neradostně poslouchala jeho bleskový hovor ve standardní čínštině. Bizarní rytmus s melodií o čtyřech tónech, jazyk, který se nikdy skutečně nepokusila naučit. Ale přesto věděla, že tím jazykem bude mluvit její syn, a nechtěla, aby před ní zůstala jakákoli část jeho já ukrytá. Naučí ho samozřejmě anglicky. Vždycky na něj bude mluvit anglicky. Ale po letech

strávených s Lim věděla, že na jejím synovi bude vždy cosi čínského, cosi, co bude jednou provždy mimo její dosah.

Li zavěsil a položil telefon na stolek. Překulil se na záda a mlčky se zadíval do stropu. Nastalo dlouhé ticho. Jejich vášeň nebyla ukojena, ale vyprchala. Nakonec řekl: „Stala se další."

Cítila, jak se jí svírá žaludek. „Další znetvoření?" Přikývl a ona hned postřehla, jak se cítí. Věděla, jak velkou starost mu ty vraždy dělají. Když má mrtvé na svědomí sériový vrah, je to vždy jen horší. Čím déle trvá, než ho dopadnou, tím více lidí zemře. V tomto případě mladých žen. Mladých prostitutek, které se snažily nějak vydělat na živobytí v této nové, penězi řízené Číně. Každá další vražda byla jako výčitka za selhání. Liho selhání. Pocit viny se k němu nakonec tak či onak dostane a on se začne cítit zodpovědný za každé další úmrtí. Jako by je zavraždil on sám. Ten pocit se mu teď vůbec nedařilo odehnat.

II

Li jel prázdnou setmělou alejí Čeng-i směrem na sever a pod koly bicyklu mu křupalo suché listí. V dálce už po jasně osvětlené východní třídě Čchan-kan vířila brzká ranní doprava: autobusy plné bledých ospalých obličejů odvážející dělníky do továren; kamiony na nových silnicích, na prvním úseku dlouhých cest, s nákladem průmyslových výrobků severu putujících k rýžovým polím na jihu; úředníci v osobních autech, kteří vyjeli brzy, aby je nezastihla špička. Cyklistické pruhy kdysi bývaly plné ranních dojíždějících, ale dnes na kole vzdorovala zimě už jen hrstka otužilých duší. Počet majitelů aut prudce stoupal. Veřejná doprava se zlepšila k nepoznání — nové autobusy, nové metro, systém tramvají. Bicykl, dřív jeden z nejběžnějších pekingských dopravních prostředků, rychle mizel. Jako dopravní prostředek vyšel z módy.

Nebo si to přinejmenším myslelo městské zastupitelstvo. Vydali výnos platný pro všechny policejní stanice a požadovali, aby doba dojezdu na místo incidentu byla pouhých dvanáct minut. Takové nařízení se ovšem dalo splnit jen těžko, vzhledem k tomu, že většinu dne doprava vázla ve zcela ucpaných silnicích. Některé stanice začaly používat skútry, ale město jim odmítlo vydat licenci. A jako by se městští úředníci snažili vyžadovat nemožné, zakázali policistům dojíždět do místa zásahu na kolech. Návrat k bicyklu je krokem zpět, řekli. Tohle je *nová* Čína. A tak policejní auta trčí v dopravní zácpě a průměrný čas dojezdu k zásahu se pohybuje kolem třiceti minut a víc.

Li chová vůči všem výnosům zdravé opovržení. Pokud se kamkoli může dostat rychleji na kole, jednoduše jede na kole. Dělá to tak posledních dvacet let a nehodlá na tom nic měnit. Jako velitel oddělení má sice neustále k dispozici vlastní vůz, ale do práce a z práce jezdí na kole a do auta nasedá, jen když je to nutné. Vedoucímu pekingského oddělení pro řešení těch nejzávažnějších vražd přece nikdo nebude tvrdit, že na kole jet nesmí. Teď ráno však ze západu vál po třídě Čchan-kan ledový vítr a zábl jej i přes prošívanou bundu. Li by teď mnohem raději seděl za volantem své vyhřáté santany. Něco takového by však nikdy nepřiznal. Ani sám sobě.

Schoulil hlavu mezi ramena a vyjel na východ do srdce luxusní čtvrti Ťien-kuo-men, přes nadjezd za druhý městský okruh a kolem modře nasvíceného úseku zrekonstruovaných impozantních hradeb. Kousek dál na jih stála v záři reflektorů budova nové radnice. Zespodu se k němu na pozdrav zvedl hluk aut a následně ucítil i výfukové plyny. Vědomě se vyhýbal pomyšlení na výjev, který ho čekal. Řekli mu, že to je čtvrtá. U předchozích tří se mohl psychicky připravovat, jak chtěl, a stejně to ani jednou nestačilo.

Na chodníku před vchodem do tržnice na Hedvábné ulici stálo půl tuctu policejních aut s nastartovanými motory, které do chladného ranního vzduchu vypouštěly nelibý zápach. Parkovala mezi nimi i dodávka forenzních techniků z *chu-tchungu* Pchao-ťü, hned vedle dodávky z márnice. Aby se dodávka dostala na místo z nového patologického ústavu v severozápadní části města dříve než Li, zcela nepochybně porušila na prázdných silnicích všechna rychlostní omezení. Další chyba v plánování městského zastupitelstva. Když se detektiv chtěl zúčastnit pitvy, jenom přejížděním se připravil o značnou část dne.

Přítomnost policie přitáhla obstojný dav lidí — místních obyvatel i zvědavců, kteří zrovna projížděli kolem za prací. Už se jich shromáždilo více než sto a pořád přibývali další. Odvěkou zvědavost Číňanů nezmírnila ani teplota pod nulou. Dva uniformovaní policisté dohlíželi na to, aby všichni kolemjdoucí zůstávali za černožlutou páskou, která se teď vzdouvala a bzučela ve větru. Li se podíval na červený digitální displej umístěný na sloupu uprostřed tržnice a dozvěděl se, že je minus šest stupňů Celsia. Zvedl svůj hnědý průkaz příslušníka veřejné bezpečnosti a protlačil se davem přihlížejících. Na kost promrzlý policista s rudým obličejem a nepřítomným výrazem zasalutoval a přizvedl pásku, aby Li mohl projít. O dvě stě metrů dál Li zahlédl záblesky fotoaparátů. Osvětlovaly místo, kde bylo nalezeno dívčino tělo. Kolem postával hlouček detektivů a forenzních techniků. Všichni na místě podupávali, aby se zahřáli. Když se Li přiblížil, někdo si ho všiml, a tak ustoupili stranou. Jako by se před ním rozhrnula opona a odhalila jeviště s výjevem naaranžovaným pro co nejteatrálnější účinek.

Wang Sing klečel vedle těla a pečlivě ho ohledával. Prsty chráněné latexem měl ulepené od krve. Otočil k Limu bledou, odkrvenou tvář připomínající masku z pekingské opery a projednou výjimečně neměl co říct.

Dívka ležela na zádech, hlavu měla natočenou k levému rameni a na jejím krku byla patrná dvaceticentimetrová řezná rána. Kolem hlavy se jí rozlila kaluž krve jako nějaká odporná svatozář. Obličej měla tak dořezaný, že určení totožnosti podle vzhledu bude téměř nemožné. Její černá kožená bunda byla rozevřená a odhalovala bílou zakrvácenou blůzu. Pár horních knoflíčků bylo rozepnutých, ale žádné jiné škody viditelné nebyly. Paže měla dívka položené podél těla dlaněmi vzhůru. Její levá noha byla natažená rovně a pravou měla pokrčenou v kyčli a koleni. Sukni měla rozřezanou a rozhalenou, takže byl vidět její podbřišek rozřezaný od stydké kosti až po kost hrudní. Střeva byla vytažená a přehozená přes její pravé rameno. Jeden půlmetrový kousek byl oddělený a umístěný mezi tělem a levou paží. Liho se kromě extrémního šoku zmocnil také neodbytný dojem, že tělo je velmi pečlivě naaranžované, podle jakéhosi groteskního záměru. Bizarně a nepřirozeně. Udělalo se mu nevolno, a tak odvrátil pohled. Zároveň zalitoval, že už nekouří. A jako by někdo dokázal číst jeho myšlenky, hned se před ním objevila otevřená krabička. Zvedl hlavu a spatřil zachmuřený obličej detektiva Wua, který zběsile přežvykoval neodmyslitelnou žvýkačku. Li cigaretu mávnutím ruky odmítl a opustil kruh světla. Obraz mrtvé dívky mu však blesk fotoaparátu vpálil do sítnice, takže se ho už nemohl zbavit. Její věk odhadoval na devatenáct, možná dvacet let. Bylo to ještě dítě. Ucítil, že u jeho ramene stojí Wu a vyfukuje do světla reflektorů kouř. „Kdo ji našel?“

Wu promluvil mírně a opatrně, jako by hlasitý hovor mohl mrtvou dívku vyrušit. Liho to překvapilo. U Wua se taková citlivost obyčejně neprojevovala. „Dělník na kole. Vydal se tudy, protože si myslel, že si tím zkrátí cestu domů.“

Li se zamračil. „A to nevěděl, že na druhém konci je silnice uzavřená?“

Wu pokrčil rameny. „Zřejmě ne, veliteli. Málem ji přejel. Pořád ještě jsou vidět krvavé stopy od jeho kola. Odvezli ho do nemocnice. Byl z toho úplně vedle."

„Máte jeho výpověď?"

„Detektiv Čao jel s ním." Potáhl si z cigarety. „Promluvili jsme si taky s vojákem, co hlídá velvyslanectví na protějším konci. Celou noc měl službu."

Li se podíval na konec uličky. Odhadem se nacházel pouhých sto metrů od něj. Možná méně. „A co?"

„Nic neslyšel."

Li zavrtěl hlavou. A přesto ta dívka byla tady. Při každém mžiknutí jeho oka. A kdykoli oči zavřel. Zhluboka se nadechl. „Víme, kdo to je?"

„V kabelce jsme našli její občanku a pár set jüanů. Jmenuje se Kuo Chuan. Je jí osmnáct let. Bydlí ve čtvrti Tung-čcheng, kousek od oddělení jedna." Opatrně vyndal z kapsy sáček na důkazy a zvedl ho, aby si ho Li mohl prohlédnout. „Taky jsme našli tohle…" Mezi záhyby průhledného plastu bylo cosi, co připomínalo výstřižek z novin nebo časopisu. Li ho vzal a prohlédl si ho v odražené záři fotografových reflektorů. Zjistil, že je to krátký inzerát z jednoho pekingského časopisu. *Roztomilá čínská holka hledá pana Pravého. Jsem štíhlá, vzdělaná a pracuji se starožitnostmi. Pošlete mi prosím e-mail nebo zavolejte.* Nenápadně zamaskovaná nabídka sexuálních služeb. Prostitutky takto oslovují své zákazníky. K inzerátu byla připojená e-mailová adresa a telefonní číslo. Wu vyfoukl kouř nosem jako drak, který dští oheň. „Tenhle chlápek z nás dělá blbce, veliteli. Musíme ho dostat."

„Musíme ho dostat," vyštěkl Li, „ale ne proto, že z nás dělá blbce, ale proto, že vraždí mladé dívky." Otočil se pak zpátky k mrtvole, v okamžiku, kdy od ní odstoupil patolog Wang. Stáhl si zkrvavené rukavice a upustil je do plastového sáčku.

Mezi rty držel nezapálenou cigaretu, jak bylo jeho dobrým zvykem. Naklonil se k nabídnutému Wuovu zapalovači, a když si poprvé potáhl, Li si všiml, že se mu třese ruka.

Wang obvykle po ohledání těla na místě činu prohodil nějakou chytrou nebo literární narážku. Takovým způsobem se smiřoval s úskalími své práce. Ale teď řekl jen: „Parchant."

Li se obrnil. „Řeknete mi, co jste zjistil?"

„Nikdy jsem nic podobného neviděl," řekl Wang a krom rukou se mu chvěl i hlas. „A to už jsem viděl spoustu ohavností, veliteli, jak jistě víte."

„To my všichni."

Wangovy černé oči hořely zájmem. „Tenhle chlap je šílenec. Čtyřiadvacetikarátový maniak." Vrazil si do úst cigaretu a zuřivě z ní potáhl. „Podobný vzorec jako u těch ostatních. Uškrtil ji. Dokud neproběhne pitva, nemůžu vědět, jestli už byla mrtvá, když jí podřízl krk. V bezvědomí byla určitě a ležela na zemi. On klečel po její pravé straně a řezal zleva doprava, aby krev z levé krkavice tekla pryč od něj. A co se jejího obličeje týká…" zakroutil hlavou a opět si potáhl z cigarety. „Byla už mrtvá, když jí to udělal. I ty věci s orgány." Podíval se Limu do očí. „Je tam hrozně zmasakrovaná. Podle toho, co jsem zatím viděl, si tentokrát nevzal jenom dělohu. Chybí jí i ledvina."

„Krádež orgánů?" zeptal se Wu.

Patolog zavrtěl hlavou. „To ani náhodou. Za takových podmínek určitě ne. Navíc nebyly odstraněné chirurgicky. Dělohu i ledvinu z ní vysekal. Nějaké anatomické znalosti možná má, ale rozhodně to není žádný doktor. Je to řezník."

„Možná i doslova," řekl Li.

„Možná," přiznal Wang. „Ale i řezník by používal nůž s větší opatrností. Tohle bylo naprosto neřízené. Zběsilé řádění."

„Do jaké míry jste si jistý, že je to ten samý vrah?" zeptal se Li.

„Naprosto," odpověděl Wang a porušil tak svoji obvyklou zdráhavost při vynášení soudů. Zalovil v kapse bundy a vytáhl průhledný plastový sáček na důkazy. Zvedl ho na světlo a Li si povšiml centimetrového špačku od hnědého ruského viržinka. „Pokud se nám z tohohle podaří dostat stejně dobrý vzorek DNA jako z ostatních, budeme to vědět s jistotou."

III

Sluneční světlo se zvedalo z obzoru na východě a plížilo se podél východozápadních tepen pekingské soustavy silnic. Nakukovalo přitom do okolních mrakodrapů, odráželo se od oken bytů a kanceláří a během svého putování zbarvilo oblohu do modra. Palčivě jasné nebe beze stopy smogu či mlhy plynule přecházelo na východním okraji do světle oranžové a žluté. Na západě za nafialovělými horami visel zapadající stříbrný srpek měsíce. Limu se kolem hlavy vznášela pára vlastního dechu. Pomalu šlapal na kole na sever. Razil si cestu dopravou po Čchao-jang-men Ta-ťie.

Všude kolem probíhaly stavební práce na budovách rostoucích z trosek starého města za zeleně zakrytým lešením. Jeřáby se vypínaly k obloze a brzkým ranním vzduchem se neslo hrčení bagrů a sbíječek. Většina pouličních stánků, kolem kterých jezdíval na kole celé roky, už byla pryč. Kdysi tu prodávali *ťien ping* a horké knedlíky a také sladké brambory ze žhnoucích grilů. Nějaká stará paní krmila taxikáře polévkou z velkého hrnce. Město položilo nové chodníky, vysázelo nové stromy. Po celé délce ulice Tung-č'-men, na východ od oddělení jedna, stál jeden bytový dům vedle druhého. Teprve před rokem zde čety dělníků vybavených pouze palicemi začaly bourat zdi starých *s'-che-juanů*, nádvoří, která charakterizovala Peking po celá staletí. Všechno bylo čistší, novější a život obyčejných obyvatel

Pekingu se zlepšoval rychleji než v předchozích pěti tisících letech. Přesto však Limu staré město scházelo. Ta změna ho rozčilovala.

Proto pro něj bylo velkou útěchou vědomí, že Mej Jüan zůstala na rohu Tung-č'-men, kde prodávala *ťien ping* z vozíku za bicyklem už celé roky. Během demoličních a stavebních prací se musela přemístit na protější roh křižovatky ulic Tung-č'-men a Čchao-jang-men. A když se pak vrátila, vyháněli ji pro změnu vlastníci nové restaurace postavené na jejím starém rohu. Jednalo se o opulentní podnik s velkými zdobenými okny a římsami z červených dlaždic, sahajících až na chodník. Zbrusu nové rudé lucerny zavěšené podél oken povlávaly v pekingském nelítostném větru. Řekli jí, že pro pouliční prodavače už tu není místo. A že jim navíc odhání zákazníky. Že svoje rolnické placky bude muset prodávat někde jinde. Li je potom poctil svou návštěvou. Nad pivem, které mu majitel velice překotně naservíroval, mu Li vysvětlil, že Mej Jüan má licenci, která ji opravňuje prodávat *ťien ping*, kde se jí zamane. Navíc policisté z oddělení jedna sídlí v budově hned na druhé straně ulice a velmi rádi chodí pro *ťien ping* k Mej Jüan — a to právě na tento konkrétní roh před novou restaurací. Proto by restaurace mohla být tak velice laskava a svůj postoj k prodavačce *ťien ping* ještě jednou důkladně zvážit. A přesně to restaurace také udělala.

Li zahlédl páru stoupající z přístřešku se skleněnými stěnami a plechovou střechou nad plotnou a také těsto na palačinky a misky s omáčkami a kořením. Když dojel na roh ulice a opřel si kolo o zeď restaurace, právě za palačinky zaplatil nějaký postarší pár. Li se díval, jak se hladově zakusují do horkých slaných balíčků a odcházejí po ulici Gui, kde se mezi stromy houpají tisíce luceren a kde čínská zlatá mládež tráví dlouhé večery v restauracích a kavárnách. Jídlem a pitím se zde baví do brzkých ranních hodin. Mej Jüan k němu otočila svoji kulatou

červenou tvář a usmála se. „Už jsi jedl?“ zeptala se tradičním pekingským pozdravem.

„Ano, už jsem jedl,“ odpověděl tradičním pekingským pozdravem Li. Pokud člověk už jedl a neměl hlad, všechno bylo v pořádku.

„Dobře,“ řekla Mej Jüan. „A dáš si *tien ping*?“

„Samozřejmě.“

Nalila tekuté těsto na plotnu a rozetřela ho do téměř dokonalé roviny. „Dnes ráno jsi tady brzo.“

„Přivolali mě na místo činu.“

Postřehla v jeho hlase něco zvláštního a rychle se k němu obrátila se zvědavým starostlivým výrazem. Nic ale neřekla. Věděla, že když o tom Li bude chtít mluvit, udělá to. Rozklepla vajíčko, rozetřela ho po palačince a posypala semínky. Potom placku obrátila a nanesla na druhou stranu různé slané a pikantní omáčky. Prsty měla úplně zkřehlé a rudé zimou.

Li ji sledoval při práci. Vlasy svázané do drdolu pod bílou čepicí, prošívaná modrá bunda a tepláky, mikina a tenisky. Bílý, o několik čísel menší bavlněný kabát měla rozepnutý. Prodávání palačinek jí moc nevynášelo, a nad vodou ji tak držely peníze, které jí Li a Margaret platili za hlídání Li Jona. Li i Mej Jüan během kulturní revoluce přišli o své blízké. On o svoji matku, ona o syna. A teď si ztracené členy rodiny vzájemně nahrazovali. Li by pro starou paní udělal cokoli. A stejně tak ona pro něj.

Její postoj se nikdy nezměnil. Měla pozoruhodně hladký kulatý obličej, na kterém se vrásky objevovaly, jen když se usmívala, což bylo často. Ať už si v životě prošla bůhvíjakým trápením, nechávala si ho pro sebe. A že ho nebylo málo. Byla nucena přerušit studium na univerzitě a začít pracovat na polích jako rolnice. Ztracené dítě. Dávno mrtvý manžel.

„Co to čteš?“ zeptal se a povytáhl knihu zasunutou za sedlem jejího kola.

„Nádherný příběh," řekla. „Triumf lidskosti nad omezeností."

„*Jako zabít ptáčka*," přečetl Li anglický titul.

„Spisovatelka je naprosto ponořená v hlavě malé holčičky," řekla Mej Jüan a Li z jejího obličeje hned poznal, že se přenesla na nějaké místo na opačné straně světa, kde nikdy nebyla a nikdy nebude. Čtení pro ni představovalo únik ze života, který jí nic moc jiného nenabízel. „Musela si to celé sama zažít, aby to dokázala takhle napsat."

Položila čtverec usmaženého rozšlehaného bílku na palačinku, rozlomila ho na čtyři kusy a celý pokrm obratně poskládala do hnědého papírového sáčku, který pak Limu předala. Vložil jí do plechovky pár bankovek a kousl si. Chutnalo to báječně. Pikantní, slané, horké. Život, který by každé ráno nezačínal s *tien ping,* si vůbec nedokázal představit. „Mám pro tebe hádanku," řekl.

„Doufám, že je těžší než ta poslední."

Naoko předstíral uraženost. „Dva horníci," řekl. „Jeden je otcem syna toho druhého. Jak je to možné?" Zvrátila hlavu dozadu a rozesmála se překrásně nakažlivým smíchem, který ho také přiměl k úsměvu, byť trochu zkroušenému. „Co je?" zeptal se. „Tak co?" Skupina kolemjedoucích cyklistů se na ně zadívala a očividně přemýšleli, co je tak pobavilo.

„Myslíš to vážně?"

„Copak je to opravdu tak snadné? Vždyť já jsem celé věky přemýšlel, jestli jeden z nich náhodou není otec a druhý nevlastní otec…"

„Ale to snad ne, Li Jene!" usmívala se s předstíranou lítostí. „Je jasné, že to jsou manželé."

„No, to teda je," řekl Li. „Mně to jenom nenapadlo hned, to je všechno." Před nějakou dobou našel webovou stránku zaměřenou jenom na hádanky. Ale žádná z nich nespadala do stejné kategorie jako ty, které pro něj vymýšlela Mej Jüan.

„Já pro tebe taky jednu mám," řekla.

„To mě nepřekvapuje," pronesl tónem starého ješity, ale koutky očí prozrazovaly, že se usmívá. Zhltl další sousto horké palačinky a v němé hrůze čekal, co přijde.

Několik sekund se dívala, jak žvýká, a promýšlela hádanku, kterou se mu chystala říct. Po chvíli spustila s šalamounským úsměvem na tváři: „Dva hluchoněmí sázejí rýži na políčku daleko od své vesnice v provincii Chu-nan." Významně se odmlčela, dobrácky na Li Jena pohlédla a pokračovala: „Než dojdou z jednoho konce políčka na druhý, uplyne hodina. Zrovna dojedli oběd. Jeden má jídlo, druhý pití. Znakovou řečí se domluví, že se potkají a podělí se o jídlo a pití, až osázejí pole. Každý musí vysázet dalších deset řad. Když muž s jídlem dokončí práci, nikde svého kamaráda nevidí, tak chvíli počká. Pomyslí si, že se jeho kamarád vrátil do vesnice, a tak sní jídlo sám. Druhý den ráno ho probudí druhý muž. Třese s ním, rozzlobeně znakuje a dává mu za vinu, že ho opustil a nechal si svoje jídlo pro sebe. Ale muž s jídlem tvrdí, že ho snědl jen proto, že ten druhý odešel s pitím pryč a nechal ho tam. Muž s pitím ale trvá na tom, že tam celou dobu byl! Oba mluví pravdu. Jak je to možné?"

Li zasténal. „Mej Jüan, já ti dal dva řádky. A ty mně vykládáš celý román. Taková spousta podrobností."

„Ach tak," usmála se Mej Jüan. „Ďábel se skrývá v detailech."

Li mávl rukou. „Nad tímhle teď přemýšlet nemůžu."

„Asi máš na přemýšlení důležitější věci. Je to tak?"

Jeho obličej potemněl, jako by ho najednou zastínil mrak. Zavřel oči, a přesto stále viděl tu dívku. „Ano," řekl. „Mám."

Mej Jüan poznala, že vkročila na nebezpečné území. Pokusila se situaci zlehčit. „Možná si do večera najdeš chvilku."

„Do večera?" Li se nechápavě zamračil.

„Než půjdeš do Velké síně lidu. Já jsem nikdy ve Velké síni lidu nebyla. Kdybych nehlídala malého, hned bych se na tebe přišla podívat."

„Velká síň lidu," zamumlal Li. Zapomněl, že je to už dnes večer. Jak jenom mohl zapomenout? Přece jen bude v samotném středu pozornosti. Opět se ošil při představě, jak strašně trapné to bude. Ministerstvo veřejné bezpečnosti se úpěnlivě snažilo vylepšit obraz policie. S přibývajícími zprávami o zločinnosti publikovanými v pekingských médiích se přitom Li stal — v očích veřejnosti — jedním z nejsledovanějších vysokých důstojníků. Byl pořád mladý — nebylo mu ani čtyřicet — vysoký, svalnatý, a když už ne přímo pohledný, tak rozhodně svým vzhledem zajímavý. Někdo usoudil, že se dokonale hodí na propagandistické plakáty. A někdo, kdo byl na ministerstvu pověřen stykem s veřejností, vymyslel lidové vyznamenání za boj proti zločinu, které se při plné publicitě bude předávat ve Velké síni lidu. Liho námitky byly okamžitě smeteny ze stolu. Předvolali ho do kanceláře policejního komisaře a bylo mu jasně vysvětleno, že v této záležitosti on o ničem nerozhoduje. Když se to rozneslo, někteří jeho kolegové na oddělení to okamžitě využili k pronášení dobře myšlených vtípků na Liho adresu. Kromě toho si ale povšiml, že mezi vyššími důstojníky na velitelství v centru, kde měl několik nepřátel, vzplála závist, z čehož nebyl nikterak nadšený.

„Dnes ještě musím vyřešit jiné hádanky, Mej Jüan. Proč tu svoji nezkusíš dát Margaret?"

„Pche!" zavrčela Mej Jüan. „Vždycky je uhodne hrozně rychle. Je chytřejší než ty."

Li zahodil hnědý papír do koše. „Mockrát děkuju za důvěru." Posadil se na kolo.

„Nemáš zač. Možná se jí vážně zeptám, až se potkáme v parku."

Li sjel z chodníku na silnici. „Dnes na taiči nepůjde, Mej Jüan. Jde místo toho na vízové oddělení. Musí podat žádost o prodloužení víza."

„To tam vážně pořád musí chodit?“ Mej Jüan povytáhla obočí. „Copak nemáš vůbec žádný vliv?“

Li zasupěl. „Vždyť víš, že náš vztah je trnem v oku těch nahoře, Mej Jüan. Vysoce postavený policista žijící v hříchu s cizí ďáblicí. To do obrazu plakátové kampaně úplně nezapadá. Všichni předstírají, že náš vztah neexistuje. A jen díky tomu nás taky tolerují. Ale imigrační policie je takový stát ve státě.“ Rozjel se na silnici za doprovodu klaksonového orchestru a ještě přes rameno zavolal: „Tak ahoj večer.“

IV

Nové vízové oddělení leželo naproti mostu Tung-č’-men na druhém městském okruhu. Pro Margaret to bylo příliš daleko na to, aby jela na kole s Li Jonem připoutaným v dětské sedačce před řídítky. Život býval jednodušší, když vízové oddělení ještě sídlilo v původní zchátralé šedivé zděné budově na východní straně Zakázaného města. Měla to tenkrát pět minut od bytu. Na nové pracoviště ve dvouvěžaté obludnosti z kamene, skla a oceli se jede pětadvacet minut taxíkem, a to jen za příznivé dopravní situace.

Její taxi parkovalo pod nadjezdem. Řidič se rozvalil za volantem a začal si číst *Pekingskou mladou frontu.* Margaret mezitím s obtížemi vytáhla kočárek z kufru. Když pak překonala čtyři dopravní pruhy a skleněné otočné dveře, které se neotáčely, nebyla zrovna v nejlepším rozmaru. A jelikož se přepážky nacházely v prvním patře, čekal ji ještě souboj s výtahem, což s kočárkem nikdy nešlo snadno.

Ve vstupní hale bylo toho rána rušno. Fronty se táhly od všech přepážek, od mramorových stěn a podlah se odrážela ozvěna hlučných hlasů. Margaret čekala deset minut ve frontě na formulář a potom zamířila k řadě stolů, aby ho vyplnila. Li Jon vůbec nespolupracoval. Než vyjeli, nakrmila ho a převlékla,

ale něco ho trápilo a celé ráno byl podrážděný a ukňouraný. Navzdory tomu, jak moc ho milovala, jeho období rozladěnosti snášela těžko. Doufala, že jednoho dne s ním bude moct vést inteligentní hovor a zeptat se ho, co mu vadí. Ale do té doby mohla jen hádat. Rostoucí zuby, bolest břicha, hlad, plná plenka. Mohla to být kterákoli z mnoha věcí. Margaret zaskřípala zuby a vyplnila žádost.

Před cizineckou přepážkou stála nezvykle dlouhá fronta, takže musela čekat téměř dvacet minut, než přišla na řadu. Celou tu dobu si byla bolestně vědoma běžícího taxametru v taxíku před budovou. Chladná mladá žena v nažehlené černé policejní uniformě s černými vlasy staženými z uhrovitého obličeje si vyžádala Margaretin pas. Pečlivě si ho prohlédla a potom si pročetla Margaretinu žádost o půlroční prodloužení víza. Margaret netrpělivě čekala a Li Jon dál kňoural v kočárku vedle ní. Dívka nakonec otočila formulář směrem k Margaret a zabodla do něj pero. „Ne," řekla neomaleně. „Vy vyplnit adresu tady."

Margaret se zamračila. „Já jsem adresu vyplnila." Srdce jí bušilo jako o život. Uvedla svoji oficiální adresu na kolejích pro zaměstnance Univerzity veřejné bezpečnosti — adresu bytu, ve kterém už téměř rok nebydlela.

„Ne," vyštěkla opět imigrační policistka. „Vy vypsala špatné místo."

Margaret si opět prohlédla formulář a zjistila, že v tom spěchu omylem vyplnila kolonku pro předchozí adresu. „Do prdele," zamumlala si pro sebe. Škrtla adresu a začala ji vypisovat do správného okénka. Ale vízová úřednice si formulář přitáhla k sobě a začala ho cupovat na kusy.

„Ne, ne, ne. Vyplnit nový formulář."

Margaret se na ni nenávistně podívala a jen stěží přemáhala vztek a škaredé poznámky, které už cítila na špičce jazyka. Novou Čínu stále sužuje byrokracie staré Číny a úředníci jsou

nesmlouvaví. „Můžete mi tedy prosím dát další formulář?“ procedila skrz zaťaté zuby.

„Formuláře u přepážky,“ řekla policistka a ukázala na opačnou stranu haly, kde Margaret stála ve frontě předtím. „Další.“ A další v řadě se pokusil protlačit před ni. Vysoký, tlustý, plešatý Američan v obleku.

Ale Margaret nehodlala ustoupit. „Ne, moment! Já jsem frontu na formulář vystála. Vyplnila jsem ho. Vy jste ho roztrhala. Chci od vás další formulář a vyplním ho rovnou tady.“ Podívala se na frontu za sebou. V žádné z těch tváří se neobjevil ani náznak soucitu. „A tihle lidi chvilku počkají.“

Ale vízová úřednice jen zavrtěla hlavou a přistrčila Margaret její pas. „Tady žádný formulář,“ řekla.

„Proboha, dámo, běžte si pro ten formulář,“ řekl ten tlustý Američan stojící za Margaret. „Jste v Číně. Smiřte se s tím.“

Li Jon se rozplakal, jako by vnímal matčino napětí. Margaret cítila, jak se jí zvedá krevní tlak. Popadla kočárek, otočila ho a odtlačila na druhou stranu haly. Porážku nesla těžce. Trvalo dalších patnáct minut, než se opět dostala k podatelně a přistrčila čerstvě vyplněný formulář policistce, která jej s ledovým výrazem ve tváři převzala, aniž jakkoli dala najevo, že si vybavuje jejich předchozí setkání.

„Pas,“ řekla a Margaret ho po ní téměř mrštila. Přestože ho policistka důkladně prohlédla před patnácti minutami, prozkoumala ho stejně podrobně i podruhé. Potom se podívala na formulář a pročetla políčko po políčku. Margaret ji netečně pozorovala při zadávání údajů do počítače za přepážkou. Potom úřednice formulář několikrát orazítkovala a přistrčila jí přes přepážku potvrzení a pas. „Vízum tamhle,“ řekla a ukázala na uniformovaného mladíka sedícího o něco dál u stejné přepážky. Všichni ti, kdo předtím stáli ve frontě za Margaret, teď stáli před ní ve frontě na vydávání víza.

Margaret se naklonila přes přepážku a řekla: „Kuří nožky."

Policistka se na ni překvapeně podívala. „Co prosím?"

„Někde jsem slyšela, že jsou dobré na pleť. Měla byste je vyzkoušet." A potom odvezla ještě pořád plačícího Li Jona k přepážce na udělování víz. Bylo to malicherné, ba dokonce dětinské, ale Margaret se cítila alespoň o trochu lépe.

Ovšem když se postavila do fronty na víza, slečna Kuřínožka se špatnou pletí prošla za přepážkou a něco zašeptala do ucha úředníkovi. Mladík zvedl hlavu a rychle si prohlédl řadu. Na chvíli pohledem spočinul na Margaret, pak přikývl a otočil se zpátky k počítači. Děvče se potom vrátilo ke svému stolu. Margaret si uvědomila, že to nebude jen tak. Když se konečně dostala na řadu, úředník se na ni ani nepodíval. Vzal si od ní potvrzení i pas a s klapotem kláves zadal data do počítače. Vytáhl z přihrádky oficiální hlavičkový papír, něco na něj naškrábal, pak ho orazítkoval červeným inkoustem a přistrčil ho k Margaret. „Za dva dny si přijďte pro pas," řekl.

„Cože?" Margaret tomu nechtěla uvěřit.

„Za dva dny," řekl úředník. „Další."

„Nikdy jsem tady pas nechávat nemusela," řekla Margaret.

Úředník se jí poprvé podíval do očí. Chladně a netečně. „Jestli chcete vízum, vraťte se za dva dny. Rozumíte?" A hned nato přijal pas od dalšího v řadě.

Margaret si uvědomila porážku. Podívala se za přepážku a všimla si, jak se slečna Kuřínožka zlomyslně uculuje.

V

V ovzduší se vznášel dým z cigaret a horká pára z termohrnků se zeleným čajem. Detektivové z oddělení jedna seděli v zasedací místnosti v kabátech a čepicích. Někteří na sobě měli dokonce rukavice. Nedávno se opět rozbilo topení.